

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ 4 ΝΟΕΜΒΡΗ 2015

Εισήγηση

Συναδέλφισσες Συναδέλφοι

Η σημερινή Γενική Συνέλευση θέλουμε να είναι ένα αγωνιστικό κάλεσμα στους νέους και τις νέες εργαζόμενες του κλάδου να σταθούμε όρθιοι στις επιθέσεις κυβέρνησης κι εργοδοσίας, να τραβήξουμε μπροστά στον αγώνα σε όσα μας στερούν, για όσα μας αξίζουν.

Από το μυαλό όλων πέρασε, ή πρέπει να περάσει, πώς θα ήταν σήμερα ο κλάδος στην Αττική, με επιπτώσεις και σε όλη τη χώρα, χωρίς το Συνδικάτο μας και τη δράση του, χωρίς το συντονιστικό, τα δεκάδες δηλαδή επιχειρησιακά σωματεία που συσπειρώνονται στη γραμμή του ΠΑΜΕ.

Θα είχαμε γενικευμένα:

- Συλλογικές Συμβάσεις στα ξενοδοχεία που δεν εφαρμόζονται.
- Απολύσεις και τρομοκρατία μέχρι να αποδεχτεί ο εργαζόμενος τη μοίρα που του επιβάλλουν μεγαλοξενοδόχοι και επισιτιστικές αλυσίδες.
- Απλήρωτη και ανασφάλιστη δουλειά για μήνες.
- Και το χειρότερο από όλα, χωρίς ένα αποκούμπι, μια αγωνιστική, μαχητική σπίθα που να διατηρεί την ελπίδα για αντίσταση, αντεπίθεση, ανατροπή.

Η παρουσία του Συνδικάτου, σε όλους σχεδόν τους μεγάλους χώρους, αποτελεί το προσάνναμμα. Από δω ξεκινάνε και εδώ καταλήγουν όλες οι αγωνιστικές πρωτοβουλίες ενάντια στην αντεργατική πολιτική και τις εργοδοτικές αυθαιρεσίες.

Το Συνδικάτο αποτελεί το κέντρο της συλλογικής σκέψης και δράσης, των μαζικών επεξεργασιών σε όλα τα προβλήματα, κλαδικά και επιχειρησιακά, που απασχολούν τους συναδέλφους, ξενοδοχοϋπάλληλους και επισιτιστές.

Το Συνδικάτο είναι ο συντονιστής των κλαδικών κινητοποιήσεων και ένα από τα ισχυρά οχυρά του ΠΑΜΕ μέσα στο εργατικό κίνημα.

Αυτά συναδέλφοι είναι η πορεία μας το προηγούμενο διάστημα, τα τελευταία 15 χρόνια.

Σήμερα βρισκόμαστε μπροστά από προκλήσεις και δυσκολίες πολύ μεγαλύτερες, για τις οποίες το ζητούμενο είναι η δική μας εξέλιξη ως οργάνωση, ως οργανωτής των εργαζομένων.

Είναι σίγουρο ότι παρά τα βήματα που κάναμε, είμαστε ακόμη πίσω από το αναγκαίο. Έχουμε οργανωμένο το μεγαλύτερο κομμάτι των ξενοδοχοϋπαλλήλων στα μεγάλα ξενοδοχεία και ένα μικρό ακόμη κομμάτι των εργαζομένων στις επισιτιστικές αλυσίδες, αλλά ο κλάδος είναι τεράστιος. Είναι επίσης γεγονός ότι ακόμη λιγότερους από όσους είναι οργανωμένοι μπορούμε και κινητοποιούμε, αλλά έχουμε τη βάση και τη μαγιά για να ανοιχτούμε ακόμη περισσότερο.

Άρα, το σημείο στο οποίο βρισκόμαστε είναι κομβικό.

Και το κάνουν ακόμη πιο περίπλοκο και σύνθετο οι πολιτικές εξελίξεις, το ξεδίπλωμα της πιο μεγάλης επίθεσης στα εργασιακά και ασφαλιστικά μας δικαιώματα.

Η δεύτερη φορά αριστερά, αυτή η κυβέρνηση χαμαιλέοντας, που μέσα σε λιγότερο από χρόνο προσαρμόστηκε απόλυτα στις ανάγκες των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων, σε όλες τις

επιταγές της ΕΕ, στις εντολές των μεγάλων ιμπεριαλιστικών οργανισμών και χωρών, αξιοποιείται από τους εργοδότες για να περάσει όλα όσα δεν μπόρεσαν οι προηγούμενες κυβερνήσεις.

- Κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, μέσα από τις βέλτιστες πρακτικές της ΕΕ.
- Κατάργηση της Κοινωνικής Ασφάλισης, με αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης στα 67 και 72 χρόνια, με σύνταξη 380 ευρώ, με κατάργηση του εφάπαξ μέσα από νέα ενοποίηση των ταμείων και εφαρμογή της ρήτρας μηδενικού ελλείμματος. Και κυρίως με αλλαγές στην ασφάλιση-υγεία-πρόνοια που θα καταλήγουν να πεθαίνουμε στις πύλες των νοσοκομείων, αν γλιτώσουμε από τους εργασιακούς χώρους-κάτεργα.
- Αύξηση της φοροληστείας με στόχο να μη μείνει τίποτε από το κουρεμένο εισόδημα των εργατικών οικογενειών.
- Συνδικαλιστικό νόμο που θα χτυπά το δικαίωμα στην απεργία
- αλλά και παρέμβαση σε κάθε πτυχή της ζωής των παιδιών μας.

Και για να υλοποιηθούν όλα αυτά στοχεύουν στο μυαλό, στη συνείδηση του εργάτη, ότι δεν υπάρχει άλλη λύση, ότι όλα είναι ένας μονόδρομος που πρέπει να τραβήξουμε σιωπηλά, ότι κάθε άλλη πρόταση, άλλη σκέψη θα μας βγάλει από την ισχυρή Ευρώπη, από τα ισχυρά οικονομικά κέντρα των αποφάσεων.

Συνάδελφοι, εμείς και μόνο εμείς γνωρίζουμε καλά τις θυσίες που έχουμε υποστεί, χωρίς ποτέ να συμφωνήσουμε με αυτές. Η πρόσφατη «λαϊκή εντολή» όπως ισχυρίζεται η κυβέρνηση δεν περιείχε καμιά συμφωνία για όλα αυτά τα μέτρα που ψηφίζονται με πρωτόγνωρη ταχύτητα.

Ο λαός μας, η εργατική τάξη δεν είπε να σε τίποτε από όσα υλοποιούν ή σχεδιάζουν.

Εμείς οι εργαζόμενοι στον τουρισμό ζούμε εδώ και τρία χρόνια μια πρωτόγνωρη ανάκαμψη και κερδοφορία, που συνοδεύεται από εξαντλητική δουλειά εκατοντάδων χιλιάδων συναδέλφων. Ζούμε αυτό που η κυβέρνηση επιθυμεί διακαώς να συμβεί σε όλους τους οικονομικούς κλάδους: **Ανάπτυξη στα αποκαϊδία των εργατικών λαϊκών δικαιωμάτων.**

Ανάπτυξη πάνω στις απλήρωτες υπερωρίες, στην κατάργηση του ρεπό. Ανάπτυξη πάνω στην εφαρμογή όλων των εξευτελιστικών μορφών δουλειάς. Ανάπτυξη πάνω στην απληρωσιά και την ανασφάλιστη εργασία, νόμιμη και παράνομη. Ανάπτυξη με τζάμπα χρήμα από μας τους ίδιους για να γίνουν νέα ξενοδοχεία, νέες αλυσίδες στην εστίαση, νέες υποδομές για να ευνοούνται οι επενδύσεις.

Κάθε κομμένο μεροκάματο, κάθε κουτσουρεμένη σύνταξη, κάθε σεντ από τη φορολογία μας, σταθεροποιεί από τη μια την αέναη κερδοφορία των εργοδοτών, κι από την άλλη δοκιμάζει την ίδια την επιβίωση του λαού. Τέτοια ανάπτυξη θέλουν, που βέβαια είναι νομοτέλεια ότι θα φέρει νέα κρίση, νέα, μεγαλύτερη καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων, νέα αδιέξοδα.

Το λέμε ξανά και ξανά. Σε αυτό το βάρβαρο σύστημα, που έχει χτιστεί πάνω στην εκμετάλλευση των εργαζομένων, δεν υπάρχει διέξοδος που να ωφελεί τους πολλούς. Δεν είναι εφικτό σε αυτή τη φάση ούτε και το σταμάτημα της επίθεσης, μια κοφτή ανάσα για τα λαϊκά στρώματα, χωρίς το δικό μας αγώνα, με στόχο τους πραγματικούς υπεύθυνους: την μεγαλοεργοδοσία και όλο της το πολιτικό προσωπικό, κυβερνήσεις, κόμματα, παρατάξεις.

Το σύνθημα που προτάσσουμε σαν ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα για ρήξη και ανατροπή είναι και παραμένει κυρίαρχο, δίκαιο, απαραίτητο για να υπάρξει πραγματική φιλολαϊκή στροφή.

Το πλαίσιο αιτημάτων μας που έχει ως προϋπόθεση την ικανοποίηση των λαϊκών-εργατικών αναγκών υπηρετεί την ανάγκη να αλλάξει όχι μονάχα μια κυβέρνηση που δεν μας αρέσει, δεν μας εξυπηρετεί, αλλά να αλλάξει συνολικά το σύστημα στην κοινωνία, στην οικονομία, στους θεσμούς, να αλλάξει το ίδιο το κράτος. Να γίνει από κράτος των καπιταλιστών, κράτος των

εργατών. Κράτος που θα προχωρήσει στην αποδέσμευση από όλους τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς, που θα διαγράψει μονομερώς το χρέος που μας φόρτωσαν τα ντόπια και ξένα μονοπώλια. Σε αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να προχωρήσουμε και αυτό προϋποθέτει αμφισβήτηση της εξουσίας των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων και των κυβερνήσεών τους. Γιατί συνάδελφοι, είναι ύπουλο και ταυτόχρονα χοντρό ψέμα ότι με δραχμή δεν είχαμε -ή δεν θα έχουμε- ελαστικές σχέσεις εργασίας, δουλεμπορικά, προγράμματα μαθητείας. Γιατί είναι υποκρισία να ισχυρίζεται κανείς ότι έξω από την ΕΕ με τους ίδιους τους καπιταλιστές να έχουν τις επιχειρήσεις και άρα την εξουσία θα περνάμε καλύτερα. Γιατί εντέλει όσοι τα λένε αυτά το σύστημα θέλουν να διασώσουν και να εξελίσουν. Δεν θα ξεχάσουμε τί λέγανε πριν ένα χρόνο όταν έβλεπαν στο ΣΥΡΙΖΑ την δικαίωση των αγώνων των εργαζομένων.

Πέρα όμως κι από αυτά, τα εμπόδια που έχουμε είναι πολλά και μεγάλα. Συνυπάρχει σε ένα μεγάλο μέρος των εργαζομένων η σύγχυση, η κούραση, η απογοήτευση και με αυτά πρέπει να αναμετρηθούμε, ατομικά και συλλογικά. Την ίδια ώρα που πρέπει να σηκώσεις κεφάλι στον εργοδότη, πρέπει να αποφασίσεις να αγωνιστείς και οργανωμένα, μαζί με το σωματείο σου, με τον κλάδο σου.

Και σε αυτό το σημείο πρέπει να κάνεις κι εδώ τις επιλογές σου. Με ποιους θα πας, ποιους θα αφήσεις. Τα σωματεία είναι εργατικές ενώσεις αλλά δεν είναι όλες αυτό που θέλουμε, αυτό που έχουμε ανάγκη. Γιατί είναι άλλο να παλεύεις τις αδυναμίες που έχεις σαν σωματείο -κι έχουμε μεγάλες- κι άλλο να το παραχωρείς σαν εργαλείο στον εργοδότη σου, ώστε να περάσει ευκολότερα τα μέτρα που έχει αποφασίσει.

Τα παραδείγματα είναι πολλά και θα μπορούσαμε να μιλάμε ώρες για αυτά.

Να μείνουμε λοιπόν στα τελευταία. (Athens Plaza, Hilton, κλαδικά σωματεία Ρόδου, Κασσάνδρας, Ηρακλείου).

Εμείς το λέμε ξεκάθαρα. Εργάτη πρέπει να απαλλαγείς από τέτοιες πλειοψηφίες. Να αλλάξεις τους συσχετισμούς άμεσα. Να κόψεις κάθε σχέση με όσους είναι μέρος του προβλήματος, γιατί είναι ένα με τον εργοδότη σου.

Αλλά και να έχεις το νου σου και στους άλλους. Σε όσους σου σερβίρουν αγωνιστικά ορεκτικά στα λόγια και στην ουσία σε καλούν να κάνεις λίφτινγκ στο βάρβαρο αυτό σύστημα. Σε όσους μας κατηγορούν ότι τα παραπέμπουμε όλα στη Δευτέρα παρουσία, λες και οι κινητοποιήσεις που συμμετείχε και διοργάνωσε το Συνδικάτο μόνο μέσα στον Οκτώβρη (στις 16 και 22 συλλαλητήρια, στις 15 σε 40ωρη κατάληψη στο υπουργείο εργασίας, στις 20 σε μαζική παρέμβαση στο Υπουργείο Εργασίας και στο ΤΑΠΙΤ) δεν αγωνιζόμασταν για το άμεσο, για τη βελτίωση της ζωής μας, για άμεσα μέτρα προστασίας των συναδέλφων μας που πλήττονται περισσότερο. Σε όλες αυτές τις κινητοποιήσεις δεν είδαμε κανέναν από τις δυνάμεις τις ΑΝΤΑΡΣΥΑ, της ΛΑΝΤΖΑΣ που έρχονται ανά δυο ή τρεις στα ανοιχτά ΔΣ έχοντας ως κύριο αντίπαλο το ΠΑΜΕ και το Συνδικάτο, με κριτική αλλά και συκοφαντίες. Πρόκειται για αυτούς που δήθεν συμφωνούν στην ταξική γραμμή κρύβοντας ταυτόχρονα τον πραγματικό αντίπαλο. Γιατί πώς αλλιώς να εξηγηθεί η λύσσα να μην γραφτούν οι εργαζόμενοι από δουλεμπορικά, εξτρά στα σωματεία που είναι μέλη και στελέχη σωματείων; Πώς να εξηγηθεί ότι η παρουσία τους στο Συνδικάτο είναι μέσω αντιπροσώπων; Πώς αλλιώς να δικαιολογηθεί ότι καλούν στις 12 Νοέμβρη σε συγκέντρωση που συμμετέχει το ΣΣΜ (Σωματείο Σερβιτόρων Μαγειρών), κι όχι εκεί που συγκεντρώνεται ο κλάδος στην Αττική.

Σήμερα συνάδελφοι θα κληθούμε να ψηφίσουμε τη συμμετοχή μας στην απεργία της 12ης Νοέμβρη. Το πιο σημαντικό όμως είναι πώς θα την οργανώσουμε. Πώς θα αντιμετωπίσουμε μια πληθώρα ιδεολογημάτων που σπέρνουν στους χώρους δουλειάς για να κρατήσουν τον εργάτη μακριά από τη διάθεση να οργανώσει και να συμμετέχει στον αγώνα.

Και σε αυτό χρειάζεται να σταθούμε και να πούμε δυο λόγια.

Πολλοί εργαζόμενοι μας λένε ότι δεν έχει νόημα να απεργήσουν, ότι μια απεργία δεν μπορεί να εμποδίσει τα μέτρα που έρχονται. Και η αλήθεια είναι ότι χρειάζονται πολλά περισσότερα από έναν απεργιακό αγώνα για να υποστεί ρωγμές η αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης και του κεφαλαίου. Όμως για σταθείτε. Η ανάγκη για ένα συνολικότερο αγώνα, που έρχεται σε αντίθεση με τη σημασία της απεργιακής πάλης; Αντίθετα, η απεργία αυτή, όπως και κάθε απεργία μπορεί να αποτελέσει σταθμό σε μια συνολικότερη πορεία, στο βαθμό που βεβαίως θα έχει επιτυχία. Και η επιτυχία της εξαρτάται και από τον τρόπο που την προετοιμάζεις, την οργανώνεις, πόσες δυνάμεις βάζεις μπροστά σε αυτό το καθήκον.

Μετά, αυτό που επίσης συχνά ακούμε για το «κάτι παραπάνω που πρέπει να γίνει», πρέπει να αποτελέσει επιπλέον κίνητρο για να συμμετέχει κανείς, κι όχι άλλοθι για ν' απέχει από την απεργία. Ιδιαίτερα αυτή την εποχή που η κυβέρνηση προπαγανδίζει ότι έχει τη συναίνεση του λαού στο έγκλημα που διαπράττει.

Πώς αλλιώς θα αντιδράσει μια καμαριέρα που υπολόγιζε να βγει στη σύνταξη τα αμέσως επόμενα χρόνια και πλέον βλέπει ότι θα χρειαστεί να παραμείνει στη δουλειά ακόμα και 17 επιπλέον χρόνια, για να πάρει τελικά μια σύνταξη της πεντάρας;

Τι άλλα περιθώρια αντίδρασης έχει ένας μάγειρας, που αφού του καταργήσαν τα βαρέα, θα χάσει μετά τα 45 τη δουλειά του, για να προσληφθεί κάποιος που θα μπορεί για λίγο καιρό να δουλεύει 16 ώρες την ημέρα με 2 ευρώ την ώρα;

Με ποιο άλλο μέσο μπορεί ένας νέος εργαζόμενος να φωνάξει «φτάνει, ως εδώ!», καθώς βλέπει ότι με τις ελαστικές μορφές απασχόλησης δεν μπορεί να δημιουργήσει οικογένεια, ακόμα και να φύγει από το σπίτι των γονιών του. Και βέβαια, με τα νέα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης ούτε λόγος για σύνταξη!

Το Συνδικάτο συνεδρίασε με τη συμμετοχή όλων σχεδόν των επιχειρησιακών σωματείων. Αποφάσισε και τη συμμετοχή στην απεργία, αλλά και μια σειρά δράσεις και κινητοποιήσεις που υλοποίησε και θα υλοποιήσει.

Ως τώρα, 11 επιχειρησιακά σωματεία πήραν αποφάσεις συμμετοχής στην απεργία. Έχουν οριστεί τέσσερις ΓΣ και έχουν γίνει δεκάδες περιοδείες.

Στον επισιτισμό, οι ομάδες σε αλυσίδες και χώρους που συγκεντρώνουν εκατοντάδες εργαζόμενους, έχουν κάνει μια σοβαρή δουλειά και σε όγκο αλλά και ποιοτικά.

Έχουμε με σαφήνεια προσδιορίσει τα καθήκοντά μας και τα αιτήματα που προβάλλουμε.

Έχουμε ιεραρχήσει το ζήτημα του ασφαλιστικού που αγγίζει όλες τις πλευρές της ζωής μας ως το πιο σημαντικό αυτή την περίοδο.

- Καμιά νέα περικοπή στις συντάξεις και αποκατάσταση των κύριων και επικουρικών συντάξεων στο ύψος που ήταν το 2009. Επαναφορά 13ης και 14ης κύριας και επικουρικής σύνταξης.
- Κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων και των τριών μνημονίων που μειώνουν συντάξεις και παροχές.
- Όρια ηλικίας στα 60 χρόνια για τους άνδρες, στα 55 για τις γυναίκες. 55 και 50 αντίστοιχα για τα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα στα οποία πρέπει να επανέλθουν όλες οι ειδικότητες που έκοψαν και να διευρυνθούν και με νέες.
- Κατώτερη κύρια σύνταξη 600 ευρώ δηλαδή στο 80% της ΕΓΣΣΕ των 751 ευρώ.

- Να καλυφθούν άμεσα όλες οι ανάγκες των Ταμείων από το κράτος και τη μεγαλοεργοδοσία. Πλήρης κρατική εγγύηση όλων των συντάξεων και των παροχών.
- Να πληρώσουν το κράτος και η μεγαλοεργοδοσία για τα ελλείμματα στα Ταμεία. Κάλυψη, με κρατική χρηματοδότηση, του συνόλου των απωλειών των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων και των απωλειών από το κούρεμα (PSI) με ευθύνη του κράτους και της εργοδοσίας.
- Να καταργηθούν οι αυξήσεις των εισφορών των εργαζομένων που επιβλήθηκαν τα τελευταία χρόνια. Σταδιακή κατάργηση της εργατικής ασφαλιστικής εισφοράς. Πλήρης ανάληψη της ευθύνης από το κράτος και το μεγάλο κεφάλαιο. Αύξηση των εργοδοτικών εισφορών.
- Άμεση κατάργηση της εισφοράς των εργαζομένων στον κλάδο Υγείας.
- Επαναφορά του τρόπου υπολογισμού του εφάπαξ όπως ήταν πριν την μείωση και να χορηγείται το πολύ μέσα σε δυο μήνες.

Το Ασφαλιστικό όμως είναι ζήτημα που η περιπλοκή του με τις εργασιακές σχέσεις όπως έχουν εξελιχθεί, έχει καταστήσει την κατάσταση στον κλάδο εκρηκτική, όχι μόνο γιατί ο χώρος αποτελεί πεδίο πιλοτικών εφαρμογών όλων των επαίσχυντων μορφών απασχόλησης, πριν ακόμη γίνουν νόμοι του κράτους, αλλά γιατί αφορούν κλάδο της οικονομίας που δεν αντιμετωπίζει την κρίση όπως επιχειρήσεις με άλλες οικονομικές δραστηριότητες.

Για δείτε, οι πιο μεγάλες ξενοδοχειακές μονάδες της Αττικής που λειτουργούν όλο το χρόνο (όπως άλλωστε και το 45,4% των μονάδων της χώρας), έχουν δραστικά μειώσει το ποσοστό των εργαζομένων με συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου, την ίδια στιγμή που ο κύκλος εργασιών τους έχει αυξηθεί εντυπωσιακά τα τελευταία τρία χρόνια. Το 2013 κατά 4,8% και το 2014 κατά 13,7%, ενώ αντίστοιχη -ίσως και μεγαλύτερη- αύξηση έχει και το 2015.

Στοιχείο σημαντικό μάλιστα, που διευρύνει ακόμη περισσότερο την παραπάνω αντίθεση έχει να κάνει με την τρομακτική αύξηση των ξενοδοχείων. Σύμφωνα με στοιχεία από μελέτη του ΙΤΕΠ (Ινστιτούτο Τουριστικών Ερευνών και Προβλέψεων), από το 1990 το ξενοδοχειακό δυναμικό αυξήθηκε κατά 51% σε μονάδες, κατά 79% σε δωμάτια και κατά 84% σε κλίνες. Το ίδιο διάστημα οι εργαζόμενοι με συμβάσεις αορίστου χρόνου δεν είναι ούτε οι μισοί, στις μεγάλες ξενοδοχειακές μονάδες.

Αλλά και στο χώρο του επισιτισμού η κατάσταση είναι ανάλογη, αν λάβουμε υπόψη το μέγεθος του χώρου, που σήμερα αφορά πάνω από 100.000 εργαζόμενους στην Αττική (στοιχεία ΙΚΑ 2013) και χιλιάδες μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Στα έξι τελευταία χρόνια, ο αριθμός των εταιρειών εστίασης που άνοιξαν σε όλη την Ελλάδα το 10μηνο του 2013 αυξήθηκε κατά 53% σε σχέση με το 2011. Με εντυπωσιακό ποσοστό αύξησης 93% καταγράφονται οι «συστάσεις» εταιρειών «ουζερί, τσιπουράδικου με σερβίρισμα», ενώ πάλι στη διετία κατά 81% ανέβηκαν τα ανοίγματα «καφεζαχαροπλαστέων με σερβίρισμα» (στοιχεία από το Γενικό Εμπορικό Μητρώο – ΓΕΜΗ). Αντίστοιχα στην Αθήνα, σύμφωνα με το Δήμο Αθηναίων, ο 2009 είχαν εκδοθεί άδειες για 850 εστιατόρια, καφέ, σνακ μπαρ κλπ. και το 2012 οι άδειες εκτινάχθηκαν στις 1.160. Για το πρώτο εννιάμηνο του 2013 οι αδειοδοτήσεις ήταν στις 1.200.

Οι αντίστοιχες αυξημένες ανάγκες σε προσωπικό, τόσο στα ξενοδοχεία όσο και στον επισιτισμό, καλύπτονται στην πλειοψηφία τους από τις παρακάτω μορφές εργασίας:

1. Από συμβάσεις ορισμένου χρόνου, που στην πλειονότητά τους επαναλαμβάνονται για διάστημα πολλών χρόνων.
2. Από συμβάσεις μιας ημέρας που σχεδόν όλες επαναλαμβάνονται για μέχρι και τριάντα μέρες το μήνα.
3. Από συμβάσεις διαλείπουσας απασχόλησης, για λιγότερες από 5 ημέρες με μειωμένο ή πλήρες ωράριο.

4. Από δουλεμπορικά συνεργεία που «νοιкиάζουν» εργαζόμενους σε ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, στην πλειοψηφία τους χωρίς συμβάσεις, ή με όλες τις παραπάνω μορφές εργασίας.
5. Από «συμβάσεις» πρακτικής, μαθητείας, κατάρτισης με Έλληνες και ξένους εργαζόμενους, για τις οποίες δεν ισχύει απολύτως τίποτε από την καταρτημαγμένη εργατική και ασφαλιστική νομοθεσία. Και σα να μην έφτανε αυτό, έβγαλαν υπουργική απόφαση που στέλνει τους σπουδαστές των ΙΕΚ, δημόσιων και ιδιωτικών, σε υποχρεωτική 6μηνη πρακτική, απλήρωτη και ανασφάλιστη.

Σε όλες τις περιπτώσεις οι εργαζόμενοι καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες των ξενοδοχειακών επιχειρήσεων, κάτι που καταμαρτυρεί η επαναλαμβανόμενη σύναψη όλων των ειδών συμβάσεων ελαστικής απασχόλησης. Αυτό όμως που καθιστά επιτακτική την ανάγκη συνολικής αλλαγής του νομοθετικού πλαισίου, είναι το αποτέλεσμα αυτών των μορφών απασχόλησης στη ζωή των εργαζομένων και των οικογενειών τους.

Ενδεικτικά μόνο αναφέρουμε:

- Καταργείται κάθε έννοια προστασίας της μητρότητας. Όποια εργαζόμενη μένει έγκυος, απομακρύνεται, δίχως πρόσβαση στην άδεια λοχείας και τοκετού.
- Δεν ισχύουν οι όποιες ρυθμίσεις αφορούν την άδεια ασθένειας, τα εργατικά ατυχήματα.
- Οι εργαζόμενοι δεν δικαιούνται απολύτως καμιά αποζημίωση απόλυσης.
- Καταστρατηγούνται όλες οι συνδικαλιστικές και δημοκρατικές ελευθερίες.
- Η ανασφάλιστη και η απλήρωτη δουλειά είναι κανόνας και όχι εξαίρεση.
- Οι περιπτώσεις κατά τις οποίες ο εργαζόμενος πληροί τις προϋποθέσεις για χορήγηση επιδόματος ανεργίας είναι ελάχιστες.
- Η Κοινωνική Ασφάλιση για τον ίδιο τον εργαζόμενο και την οικογένειά του δεν έχει κανένα αντίκρισμα. Δεν θα πάρει ποτέ ξανά κανείς από τον κλάδο σύνταξη, με βάση την εποχικότητα, την ανεργία και την ανασφάλιστη δουλειά.

Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε δεκάδες ακόμη επιπτώσεις όλου του αντεργατικού οπλοστασίου που αξιοποιούν οι εργοδότες ή των αυθαιρεσιών που μένουν πάντοτε ατιμώρητες, αλλά είναι νομίζουμε γνωστά σε όλους μας.

Όλα τα παραπάνω συνάδελφοι κάνουν επιτακτικό το πλαίσιο που αποτελεί απόφαση των εργαζομένων του κλάδου στην Αττική, μέσα από μαζικές διαδικασίες, Γενικές Συνελεύσεις και αποφάσεις Διοικητικών Συμβουλίων, πάνω στο οποίο πρέπει να κινηθούμε:

- Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους. Ίση αμοιβή – ίση δουλειά για όλους.
- Τήρηση του 5ήμερου – 8ωρου.
- Καθορισμός καθηκόντων και θεσμοθέτηση ελάχιστης σύνθεσης προσωπικού για κάθε ξενοδοχειακή μονάδα και επισιτιστικό κατάστημα.
- Καμιά απόλυση των συμβασιούχων. Κάλυψη των μεγάλων κενών που υπάρχουν με θέσεις μόνιμης, αποκλειστικής και πλήρους απασχόλησης.
- Κατάργηση των δουλεμπορικών, των ΜΚΟ, των ΚΟΙΝΣΕΠ, των ΚΕΚ.
- Πληρωμή όλων των επιδομάτων, υπερωριών, της νυχτερινής εργασίας. Για τους εργαζόμενους με μερική απασχόληση (4ωρο/6ωρο) να αμείβεται υπερωριακά ο επιπλέον χρόνος που μένουν στην δουλειά.
- Αναγνώριση συνδικαλιστικών και δημοκρατικών ελευθεριών σε όλους.
- Πλήρη ασφαλιστικά δικαιώματα, τα ένσημα να είναι συντάξιμα.
- Καταβολή του επιδόματος ανεργίας μετά την λήξη των προγραμμάτων κατάρτισης.

- Δωρεάν μεταφορά από και προς την δουλειά.
- Άδεια 2 μέρες τον μήνα.
- Μέτρα προστασίας για όσους δουλεύουν σε βαριές ανθυγιεινές εργασίες.
- Εποπτεία της πρακτικής άσκησης που θα πληρώνεται με τη ΣΣΕ, από το αρμόδιο υπουργείο ώστε να διασφαλίζεται ότι αυτή θα γίνεται πάνω στο αντικείμενο σπουδών. Να εξασφαλίζονται οι ανθρώπινες συνθήκες διαμονής και εργασίας για όλους τους μαθητές.
- Εξασφάλιση την υγιεινής και ασφάλειας των μαθητών κατά την διάρκεια της πρακτικής.

Αλλά και για το ζήτημα των συλλογικών συμβάσεων, όπως φάνηκε και με τις δηλώσεις του Γ. Κατρούγκαλου, η κυβέρνηση επιχειρεί να αποπροσανατολίσει, να καθυστερήσει τους εργαζόμενους, να αποσοβήσει αντιδράσεις. Την ίδια στιγμή, πλέκει το εγκώμιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και εκθειάζει το «ευρωπαϊκό κεκτημένο», από το οποίο τάχα οι εργαζόμενοι θα πρέπει να περιμένουν τη βελτίωση της θέσης τους. Η συγκεκριμένη τακτική έχει δοκιμαστεί. Την ακολούθησε η κυβέρνηση όλο το προηγούμενο 7μηνο, όταν έταξε νομοθετική κατοχύρωση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, των Συμβάσεων Εργασίας και αύξηση του κατώτερου μισθού, αλλά τελικά «πρόσφερε» στην εργατική τάξη και τα άλλα λαϊκά στρώματα το 3ο μνημόνιο.

Έτσι και τώρα, η κυβέρνηση υπόσχεται θολά ότι θα επαναφέρει τις «συλλογικές διαπραγματεύσεις», χωρίς βέβαια να δεσμεύεται για επαναφορά των μισθών και των συμβάσεων. Την ίδια στιγμή, τα παραπέμπει όλα στο «διάλογο» με τους δανειστές, με τη μεσολάβηση της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Αυτό που θέλει να κρύψει για να κερδίσει χρόνο, είναι ότι το πλαίσιο των ανατροπών είναι συμφωνημένο με τους ίδιους με τους οποίους τώρα λέει ότι θα διαπραγματευτεί!

Τί θέλουν; Να προσαρμόσουν τη νομοθεσία στην άθλια κατάσταση που έχει διαμορφώσει η μεγαλοεργοδοσία στην αγορά, προκειμένου να φορτώσει στους εργαζόμενους την ανάκαμψή της από την κρίση. Να γιατί η διεύρυνση των ελαστικών μορφών απασχόλησης σε όλη την Ευρωζώνη και την ΕΕ, ακόμα και σε καπιταλιστικές χώρες που δεν τις άγγιξε στον ίδιο βαθμό η κρίση, όπως η Γερμανία, η Μεγάλη Βρετανία και άλλες.

Εμείς να επιμείνουμε συνάδελφοι σε ό,τι θεωρούμε ως ελάχιστο εργασιακό δικαίωμα. Την κλαδική συλλογική σύμβαση με μισθούς και δικαιώματα που ανταποκρίνονται στις σημερινές σύγχρονες ανάγκες μας.

Γι' αυτό επιμένουμε στην κάλυψη των απωλειών από τις μειώσεις του 2012 και στην επαναφορά του 8ωρου-5ημερου χωρίς αστερίσκους, ως βάση για παραπέρα διεκδίκηση 7ωρου-35ωρου.

Αλλά επειδή δεν είμαστε μόνοι μας σε τούτο τον κόσμο, επειδή το ταξικό μας Συνδικάτο από την ίδρυσή του αντιλαμβάνεται με ενέργειες και πράξεις τα διεθνιστικά του καθήκοντα θέλουμε να πούμε τα εξής:

Στο ενδεχόμενο η Ελλάδα να γίνει χώρα λειτουργίας τεράστιων καταυλισμών, σταθμός καταναγκαστικής συγκέντρωσης δεκάδων χιλιάδων προσφύγων που θα εγκλωβιστούν εδώ, δεν μπορούμε να μην θίξουμε την αιτία που φέρνει πολέμους, φτώχεια, προσφυγιά. Όσο θα συνεχίζονται οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις των ΕΕ - ΗΠΑ - ΝΑΤΟ θα έρχονται και νέα κύματα προσφυγιάς. Η ελληνική κυβέρνηση σπεύδει να τους παράσχει άλλοθι και προσχήματα (όπως στη Διεθνή Διάσκεψη με θέμα «*θρησκευτικός και πολιτιστικός πλουραλισμός και ειρηνική συνύπαρξη στη Μέση Ανατολή*» που διοργάνωσε πρόσφατα στην Αθήνα) ακριβώς για να ξαναπατήσουν τα άρβυλά τους στη Μέση Ανατολή. Παραπέρα, τους εγγυάται ότι λειτουργώντας ως «προπύργιο» του ΝΑΤΟ και της ΕΕ (όπως έχει χαρακτηρίσει τη χώρα ο υπουργός Αμυνας Π. Καμμένος), από τις

βάσεις της θα συντονιστούν και θα διεξαχθούν οι επιχειρήσεις ενάντια στους τζιχαντιστές, τους οποίους και προηγούμενα χρησιμοποίησαν οι ιμπεριαλιστές για να προωθήσουν σχέδιά τους στην περιοχή.

Δεν είναι τυχαίο που τα στελέχη της κυβέρνησης χαρακτηρίζουν τη χώρα ως «αξιόπιστο σύμμαχο στην καρδιά των διεθνών οργανισμών». Όπου ως «διεθνείς οργανισμούς» εννοούν σαφώς NATO και ΕΕ, τις λυκοσυμμαχίες του κεφαλαίου, στις οποίες η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ αποδεικνύεται «ισχυρός σύμμαχος», όπως διακήρυξε η ίδια η βοηθός υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, περιχαρής για «τη δουλειά που κάνουμε μαζί σε ολόκληρη τη Μεσόγειο, τη Συρία κ.λπ.». Τη βρωμοδουλειά δηλαδή που κάνει η κυβέρνηση, εκπληρώνοντας τις δεσμεύσεις της απέναντι στα ντόπια μονοπώλια να αναβαθμίσει γεωστρατηγικά τη θέση τους, μέσα από τέτοιες υπηρεσίες.

Εδώ ακριβώς πρέπει να παρέμβουμε σαν κίνημα, ο λαός συνολικά, προσπερνώντας τα κροκοδείλια δάκρυα των αστών για τα παιδάκια που θαλασσοπνίγονται, ξεχωρίζοντας τα πραγματικά σχέδιά τους, αναγνωρίζοντας ότι τα συμφέροντά μας όχι απλά δεν ταυτίζονται, αλλά είναι εκ διαμέτρου αντίθετα με τα δικά τους, και μαχητικά κι οργανωμένα να τα αντιπαλέψουμε.

Τη Πέμπτη το πρωί στις 11.30 θα βρεθούμε κι εμείς ως Συνδικάτο μαζί με το ΠΑΜΕ στο Ελληνικό να παραδώσουμε μια τρίτη παρτίδα βοήθειας προς τους πρόσφυγες που έχουν εγκαταστήσει στα Ολυμπιακά ακίνητα του παλιού αερολιμένα.

Σας καλούμε λοιπόν σήμερα να συζητήσουμε όλα τα παραπάνω, να προστεθούν ζητήματα μέσα στο πλαίσιο μας που έχετε στα χέρια σας, να ψηφίσουμε τόσο για το πλαίσιο όσο και για τη συμμετοχή μας στην απεργία και μετά να πάμε σήμερα όλοι μαζί συντεταγμένα με πορεία στο ΣΕΤΕ και στο Υπουργείο Τουρισμού, να παραδώσουμε τις απαιτήσεις μας, που αποτελούν και αιτία πολέμου με την εργοδοσία και με την κυβέρνηση.

Κι από αύριο το πρωί να ενισχύσουμε το απεργιακό κλίμα σε κάθε fast food, καφέ, εστιατόριο, κέτερινγκ. Σε κάθε τουριστικό γραφείο, στο καζίνο. Σε κάθε ξενοδοχείο, μικρό και μεγάλο. Σε κάθε γειτονιά.

Να μην μας αγχώσει το πώς θα τα πούμε. Ο καθένας μας έχει τον τρόπο του.

Το κριτήριο είναι να μπουν μπροστά όλοι οι αγωνιστές στα σωματεία που παλεύουν για την ανασύνταξη, την αναζωογόνηση του κινήματος, την απαλλαγή του από τη σαπίλα και την επιρροή του εργοδοτικού - κυβερνητικού συνδικαλισμού.

Να ενισχυθούν τα χαρακτηριστικά εκείνα που οδηγούν στη συγκρότηση κινήματος με συνέπεια και αντοχή, που δεν τα «διπλώνει», δε φοβάται τη σύγκρουση. Που θα εμπνέει, θα κινητοποιεί και θα συσπειρώνει νέες δυνάμεις. Με σωματεία πρωταγωνιστές στον κλάδο, οργανωτές των αγώνων, με πρωτόβουλη συμμετοχή των εργαζομένων.

Τις μέρες που απομένουν, υπάρχουν ακόμα πολλά περιθώρια περισσότεροι να μπουν στη μάχη της απεργίας, να αναλάβουμε όλοι μερίδιο στην οργάνωσή της, να δημιουργηθούν καλύτερες προϋποθέσεις για κλιμάκωση αμέσως μετά.

Να προετοιμαστούμε επίσης για τον τριήμερο γιορτασμό της επετείου του Πολυτεχνείου και των συγκεντρώσεων του ΠΑΜΕ.

Να μην αφήσουμε λεπτό να πάει χαμένο. Με συσκέψεις, περιοδείες, συγκεντρώσεις στους χώρους δουλειάς, να χτίσουμε παντού την επιτυχία της απεργίας στις 12 Νοέμβρη, της απεργιακής συγκέντρωσης του ΠΑΜΕ στην Ομόνοια στις 10.30 το πρωί.